

ABIS (o parafrazare a poeziei)

Andreionthe poetry

ABIS

(o parafrazare a poeziei „PRĂPASTIE” de Octavian Goga)

Şedeam la masă cu o sticlă ca globul unei ghicitoare,
Vădind-o de adânci secrete când îi sorbeam dulcea licoare
Şi ochii, tot mai plini de ceată, priveau din ce în ce mai clară
Imaginea de pretutindeni - şi dinlăuntru-mi, şi de-afară.
Vedeam o lume centrifugă cum ne-ncetă se risipeşte,
Iar eu mă risipeam într-ânsa la fel ca ea de nebuneşte.
Simteam în inima-mi cum bate inima ei, cu puls haotic
Îndreptăştit chiar de-a ei soartă ce-i râde-n faţă râs nevrotic.
O lume care nu te lasă să mai priveşti spre bolta-naltă,
Ci mulțumirea ta să fie că nu te-afunzi cumva-n vreo baltă,
O lume cu-ale ei repere, fără de care nu se poate,
Iar tu, pribegie pe-a ei cărare, traiesti şi mori doar dând din coate.
Înțelepciunea ei te-nvaţă aproape tot ce vrei să ştii:
În ea găseşti Arta şi Ştiinţa - dar nu şi cum să poţi iubi.
Iubirea e din alte sfere, nu erudiţii ţi-o arată.
... Aş da pe-un dram, doar, de iubire, învăţătura lumii toată...!

În transa ce-şi țesea urzeala în mine ca o arahnidă,
Păzindu-mă să nu fiu liber, dându-mi impresia, perfidă,
Că-abia în sânul-i se găseşte adevărata libertate,
Păsi încet, venind spre mine parcă din altă realitate,
Un bătrânul cu chip de Tânăr şi cu privire ancestrală
Ce aducea doar liniştire, ca aurora boreală.
Când l-am văzut, simtirea-mi toată se înfioră de-o amintire
Ce nu ştiam de unde vine - mă răscolea ca o iubire.
Iar el mi-a spus atunci pe nume... Şi-ndată lacrimi pe obraz
Mă năpădiră ca un fluviu ce rupe-al inimii zăgaz.
Când începu el să vorbească, parcă vorbea a mea conştienţă,
Iar spusele-i măngâietoare n-aveau nevoie de vreo ştiinţă.
A început, cu glasul molcom, să-mi povestească despre mine
Atâtea lucruri minunate ce le uitasem - ce ruşine...
Mi-a spus de Tata, că m-așteaptă să-apuc pe drumul către casă,
Că vrea să vadă cum Cuvântul îmi e învăţatără-aleasă,
Şi nu ce lumea îmi oferă. Mi-a spus că pot trăi în lume,
Dar nu după a lumii lege, ci după Legea Lui anume,
Că pot cunoaşte Adevărul dacă respect a Lui poruncă.
Vorbea bătrânlul cu chip Tânăr, şi vorba-i îmi părea o stâncă
Ce cu putere minunată lucra în mine neclintită
Ca zborul lin al unui vultur ce parcă nu dă din aripă.
Şi-apoi mă întrebă în şoaptă, asurzitor de înțeleasă:

POEZII ONLINE

„Ești dornic, fiu iubit de Tatăl, să te întorci vreodata-Acasă...?”

Privea în suflet bătrânelul și nu aveam cum mă ascunde -
Nici nu voiam, mă simțeam bine să știu că-n inimă-mi pătrunde.
Un Duh din veșnicie, parcă, se așternea-n a mea făptură
Și-atunci simțeam cum mă cuprinde o dragoste fără măsură.
Vedeam pe cer cum se-nfioară de-așa trăire, chiar și luna,
Iar stelele, de prin neanturi, de mine se mirau întruna;
Toate manualele de știință și toate cărțile de artă
Și-ar fi dorit acum, prin rafturi, cu mine dragostea să-mpartă.

*

După un timp, plecă bătrânul, iar eu cătam în urma lui;
Văzând cum urcă munți spre Ceruri, parcă voiam și eu să-i sui...
Mergea cum zboară porumbelul ce-a fost trimis cu vreo scrisoare,
Iar eu, de-acum, că e un înger puteam să fac oricând prinsoare.
Și-așa de lesne urca drumul ce-mi arătase către casă,
C-aprinse dorul sfânt în mine, ce și acuma mă apasă...
Bătrâne drag, ce freamăt dulce cuvântul tău vru să-mi dezlege?
Jindul de Vatra Părintească mi-i mai presus de orice lege.

Un vânt venit de nicăierea mă răscoli ușor prin plete
Și-atunci, cu firea mea plăpândă, lăsai un gând să mă îmbete:
Că-n suflet eu am două laturi, și între ele un abis,
Și-o luptă port adânc în mine să țin mereu un pod deschis
Ca-n lumea asta păcătoasă să pot trăi ne-mpovărat,
Fiindcă-i plăcută pentru simțuri și nu e om fără păcat.
Cu arme multe și tăioase eu lupt de-o parte și de-ailaltă,
Purtând victoriei de o clipă în ființa-mi joasă și-n cea-naltă,
Lăsându-mă rănit pe fronturi ce se deschid fără oprire
Și oscilând, precum o frunză, între-a fi mort și nemurire.
Și două glasuri, din străfunduri și din Înalt, mă strigă tare,
Cercând deodată să mă facă doar unuia să-i dau crezare:
„ - Tu ești de-aici, din astă lume. Nu vezi că toate-s minunate?
Aici sunt munci, dar și câștiguri, și sărăcie, și palate.
E-o lume dreaptă, rațională - nu asta-nveți în școli, gândirea?
Tâanjește dar, cu lumea toată, dorește-ti ce vrea omenirea.
Numai aici ai libertate, aici doar poți să faci ce-ți place.
Când mori te-oprești din degustare, deci fă acum câte poți face,
Nu te gândi la ce e după! Ce să mai fie? Nu-i nimic.
Nu pierde timpul, prinde clipa, ascultă bine ce îți zic!”
„ - Eu îți-amintesc că ești aicea vremelnic, dar a ta făptură
E veșnică într-altă lume - întoarce-o-acolo, fă-o pură
Și n-o lăsa să se-ntineză de al păcatelor noroi -
Ești fiu de Împărat și-acasă ai doar din cele mai de soi!
Demult, au fost făcute toate ca fiecăruia să vorbească,
În astă lume decăzută, de dragostea împărătească

POEZII ONLINE

Ce are Tatăl pentru fiii ce-acum plecați sunt de acasă,
Pe care, dacă au credință, El nicio clipă nu îi lasă.”

Părea că smulg bucăți din mine aceste glasuri, să mă rupă,
Și că-n războiul ce îl poartă doar eu am să cedezi în luptă.
Privind în zarea-ndepărtată, deodată mi-am adus aminte
De drumul ce-l urca bătrânul și de-ale lui blânde cuvinte:
„De vrei s-ajungi cu Mine-n Ceruri, drumul acesta să îl sui!
Ești doar în lume, nu din lume - tu aparții doar Tatălui!”